

Yıl: 2024 Sayı: 1

Deleceęi gr, bugünü Şekillendir!

VIZYON

Mevlid-i Nebi
Özel Sayısı

Vizyon Dergisi
Mevlid-i Nebi Özel Sayısı

Yıl: 2024 - Sayı: 1

Şehit Osman Yılmaz
Kız Anadolu İmam
Hatip Lisesi

04

Yeşim Atalay
Başlarken...

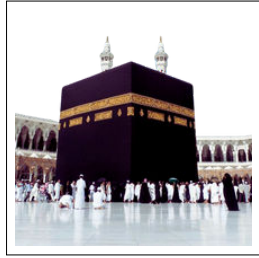
05

Şeyma Betül Ceylan
Editörden...

07

Ömer Yalçın
Peygamber Sevgisi ve Naatlar

13

Zehra Şeker
İsra ve Miraç Mucizesi

İmtiyaz Sahibi

Yeşim ATALAY

Editör

Şeyma Betül CEYLAN

Yayın Kurulu

Şeyma Betül CEYLAN

Ömer YALÇIN

Mustafa CEYLAN

Mehmet SEYMEN

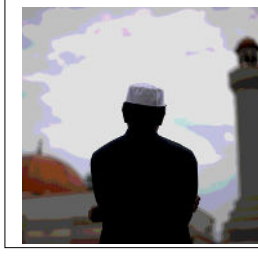
Göknur ÇELİK

Mizanpaj

Ömer YALÇIN
Mustafa CEYLAN

Redaksiyon

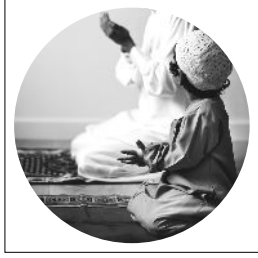
Ömer YALÇIN
Tuğba ENGİN

17

Irmak olak

Peygamberimiz ve Genlik

19

Zümra Karadeniz

Peygamberimizin Dilinden Dualar

20

Hatice Sila Yılmaz

Efendimize...

21

Şaban Ulusoy

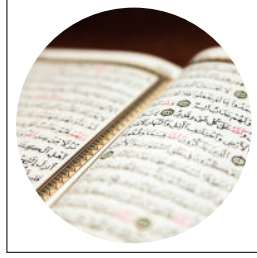
İslâm Tarihinde Mevlid

24

Ayla Mahmud

Rahmet Peygamberi

25

Aynur Bayındır

Peygamberimizin Ahlâkı

27

Ela Nur Dumanlı

Umre Hatırası

30

Büşra Betül Yümlü

Şehitlerin Şehri Kudüs

Başlarken...

Yeşim Otalay

Âlemlerin Rabbi, mülkün ve zamanın sahibi olan Yüce Allah'ın "Habibim" diye hitap ettiği ve "Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım." dediği Efendimiz Muhammed Mustafa'ya salât ve selâm olsun.

"Ben, güzel ahlâkı tamamlamak üzere gönderildim." diyen, düşmanlarının bile en güvendiği insan olup "Muhammedü'l-Emin" adını alan, "Ya Fatıma! Peygamber kızımıym diye güvenme, hırsızlık yapan sen dahi olsan elin kesilir." diyen, faizi ve kan davasını yasaklayan, "İlim öğrenmek her Müslümana farzdır, ilim Çin'de de olsa arayın." diyen, "Bir elime güneşi, diğer elime ayı verseniz davamdan vazgeçmem." diyen Fahr-i Kâinat Efendimiz...

Dünyaya teşriflerinizin 1453. yılındayız. Dünyanın en büyük nimeti olan iman nimetini bize kazandırdığın için, Kelime-i Şehadet'i öğrettiğin için, bizi eşref-i mahlûk seviyesine getirdiğin için sana milyonlarca defa salât ve selâm olsun. Rabbimize sonsuz şükürler olsun.

Ya Resulallah!

Senden sonra dağıldık, her şeyi unuttuk. Ümmetin tarumar oldu. İlimden uzaklaştık, ehli dünyaya daldık.

Medet ya Resulallah, himmet ya Resulallah.

"Ahir zamandaki kardeşlerim, Ashab-ı Bedir kadar kıymetli olacak." diyen Efendimizin bu hadisine mazhar olmak ümidiyle...

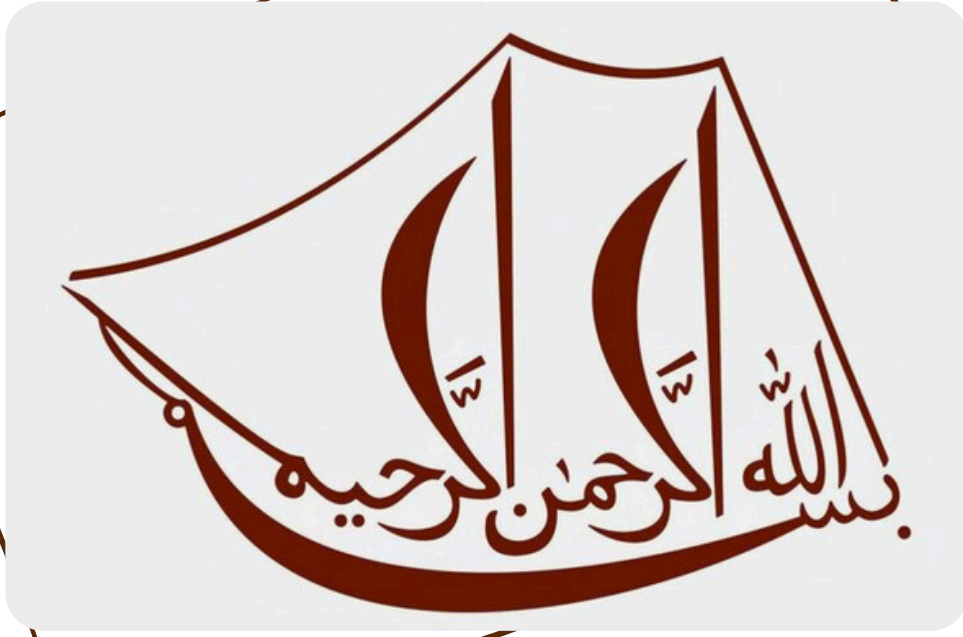
Allahümme salli alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âli seyyidina Muhammed.

عَلَيْهِ السَّلَامُ

Editörden...

Şeyma Betül Ceylan

Bismillah...

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd olsun..

*Hatemü'l Enbiya Muhammed Mustafa'ya salat
ve selam olsun...*

"Solmaz, solmaz; bu bir renk...

Ölmez, ölmez; bir ahenk...

İnsanlık; hevenk hevenk,

O'nun Ümmetinden ol!"

"Ben güzel ahlâkı tamamlamak üzere gönderildim." buyuran Peygamberimizin vahiyle bize ulaştırdığı Kur'an ve sünneti ne güzel bir çağrıdır. Söz, fiil ve davranışlarıyla müminlere her daim örnek olan Rahmet elçisinin şu sözünü de bil-vesile hatırlatalım.

"Müslüman, elinden ve dilinden insanların huzur bulduğu kimsedir."

Rahmet Elçisi hakkında hayatın her döneminde neler yazılmadı ki... O'nun doğumu vesilesi ile biz de O'na olan sevgimizi, hasretimizi dile getirelim istedik. Ne kadar dile getirsek de biliyoruz ki, O'nun eşsiz güzelliği karşısında eksik kalacağız. Tüm bunlara rağmen istedik ki bir gül de bizim bahçemizde açsın, kokusu yayılsın etrafımıza...

Aydınlansın dünyamız O'nun ışığıyla... Peygamberimiz (s.a.v.) için bir şairin "Ben sözlerimle Muhammed'i övmüş olmadım. Ancak sözlerimi Muhammed ile güzelleştirdim." ifadesinden hareketle biz de O'nun doğumu vesilesiyle yaptığımız bu çalışmada aynı duyguları yaşıyoruz.

Gelin hep birlikte O'nun dünyaya teşrif etmesinin sevincini paylaşalım...

Paylaşalım ki, tamamlansın eksik kalan yanlarımız...

O'nu anarak O'nu daha çok anlayalım.

Gönüller birleşsin, dualar birleşsin, saf-larımız daha bir sıklaşsın.

Mevlid-i Nebi vesilesiyle hazırlamış olduğumuz bu çalışmayı beraber yürüttüğüm ve derginin her bir aşamasında emekleri olan öğretmen arkadaşlarım Ömer Yalçın ve Mustafa Ceylan başta olmak üzere katkı sunan herkese teşekkür ediyor, siz değerli okuyucularımıza da keyifli okumalar diliyorum.

Sözü Süleyman Çelebinin naatından bir bölümle noktalayalım:

*Rahmeten lil'âlemindir Mustafâ
Hem şefîal müznibîndir Mustafâ*

“

Öğreten ol.
Öğrenen ol.
Dinleyen ol.
Ya da ilmi destekleyen ol.
Beşinci olma, helak olursun!

Muhammed Mustafa (s.a.v.)

”

Peygamber Sevgisi ve Naatlar

 Ömer Yalçın

Sevgi...

Aşk...

Dünya döndükçe döner dolaşır insan dilinde ve gönlünde. Kays, Mecnun olup çöllere düşer Leyla sevdasına.

Ferhat, kazma kürekle imkânsız gibi duran dağı delme eylemini gerçekleştirir Şirin'ine kavuşma uğruna...

Bülbülün güle aşkına ne demeli?

Bu sevdalar dillere destan olmuştur elbette. Lakin bu sevdalar; şiirde, hikâyede, masalda kalmıştır. Hangisi dirilik, hayatılık noktasında faaldir. Hangisi gerçek aşkı, sevgiyi terennüm eder?

Peygambere duyulan muhabbet, sevgi tüm aşk ve sevdaların ötesinde olsa gerek. Bu muhabbeti şu mısralar ne güzel ifade eder:

Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl,
Muhammedsiz muhabbetten ne hâsıl?

“
Sen, fikir kadar güzel;
Ve tek, birden daha tek!
İtrını süzmüş ezel;
Bal sensin, varlık petek...”

Sensin ölüme hisar;
Bâkisi hep inkisar...
Sar bizi, çepçevre sar,
Rahmet rüzgârı etek!

Necip Fazıl

“

Bir nefhada insanlığı kurtardı o ma'sûm,
 Bir hamlede kayserleri, kistrâları serdi!
 Aczin ki ezilmekti bütün hakkı, dirildi;
 Zulmün ki, zevâl aklına gelmezdi, geberdi!
 Âlemlere, rahmetti, evet, Şer'-i Mübîn'i,
 Şehbâlini adl isteyenin yurduna gerdi.
 Dünyâ neye sâhipse, onun vergisidir hep;
 Medyûn ona cem'iyyeti, medyûn ona ferdi.
 Medyûndur o ma'sûma bütün bir beşeriyet...
 Yâ Rab, bizi mahşerde bu ikrâr ile haşret.

Mehmet Âkif

Henüz dünyaya teşrif etmeden bile kendisine şiir yazılan bir sevgi ve muhabbet... Rivayet edilir ki, Es'ad Ebû Kerib El Himyerî; Peygamberimizin doğumundan takribi 700 yıl öncesinde, Hristiyan ve Yahudi din âlimlerinden, Tevrat ve İncil'den Ahmet adında bir peygamberin geleceğini haber alır. Böyle bir müjdeye nail olmak adına Es'ad Ebû Kerib El Himyerî'nin, “Şehadet ederim ki Ahmed Allah'ın peygamberidir. Ömrüm yeter de ona yetişirsem, ulaşırsam onun yardımcısı olacağım, yanında yer alacağım. Düşmanlarına karşı onunla beraber mücadele edeceğim.” mealinde şiir yazdığı söylenir.

Peygamber sevginin terennümü, yansıması elbet türlü türlüdür, seviye seviyedir. Kimi şiirle, kimi hikâye ve romanla, bir başkası hat sanatıyla, ebru ile... Yahut başka başka üzün ve davranışlarla... Ancak biz bu yazımızda şiirimizde epey yekûn tutan bir gelenek üzerinden gideceğiz, naatlardan bahsedeceğiz.

Naat, sözlük anlamıyla “iyi ve güzel şeyleri abartılı biçimde dile getirmek; bir şeyi överek anlatma, methetme” anlamlarına gelmekle birlikte edebiyat ıstılahatı itibariyle “peygamberin özelliklerinden bahseden ve övgü maksatlı yazılmış şiir” olarak tarif edilmektedir. Burada Sezai Karakoç’un bu terimle ilgili düşüncelerine yer vermek yerinde olacaktır:

“Naat peygamberin şiirle yapılmak istenen portresidir. Her şair, durduğu yerden ve görme kabiliyeti ölçüsünde O’na bakar; O büyük mükemmelliğin karşısındaki duygularını zapt etmeye çalışır. Bütün naatlar adeta, tarih boyunca yapılan tek bir portrenin farklı cephelerden birer örneği gibidir ve tek bir portre içindedir. Bir portre ki tarih ve insan devam ettikçe bitmeyecektir. Bütün naatlar, bir meşale ormanı gibi parıldar, insanlığın üstünde ve insanlık, Peygamber’e doğru bu ışıkların altın-da sevinçle, aşkla, güvenle yürür.

Naat, en ileri ve en mükemmel bir sevgi abidesidir.”

“

Sultan-ı rûsül şâh-ı mümeccedsin Efendim,
Bî-çârelere devlet-i sermedsin Efendim,
Divân-i ilâhide ser-âmedsin Efendim,
Menşur-ı ‘le-amrük’le müeyyedsin Efendim.

Sen Ahmed ü Mahmud u Muhammed’sin Efendim,
Hak’dan bize sultân-ı müeyyedsin Efendim

Şeyh Galib

Edebiyatımızda naat geleneğinin başlangıcı, Yusuf Has Hacib'in Kutadgu Bilig'i olarak görülür. Sonrasında ilk İslâmî Türk edebiyatının ürünlerinden olan Edib Ahmed Yükneki'nin Atabetü'l-Hakayık ve Hoca Ahmed Yesevî'nin Dîvân-ı Hikmet'i gelir. İleriki yıllarda çok sayıda naat oluşturularak gelenek devam ettirilmiştir.

Geleneğin uzun müddet devam etmesinde şairlerin peygamberin şefaatine nail olma ümitleri, Allah'ın sevgisini ve rızasını kazanma amaçları olarak değerlendirilebilir. Bununla birlikte şairlerde Fuzûlî'nin şu beytinde de dile getirildiği gibi, "sözün en güzeli, en güzel için sarf edilen sözdür" gerçeğini dile getirme anlayışı da vardır:

“

Rehberler önünde, başa geçendi.
Bütün rehberlere, o yol gösterdi.
Ben gönül bağladım O'nun yoluna,
Severek katıldım, söz ve savına.
İlahi sen gözet, gönlümü benim,
Sevgili Peygamber, olsun rehberim.
Göster kıyamette, O'nun yüzünü,
İlahi O tutsun, benim elimi.
Yusuf Has Hacib

”

Yümn-i na'tünden güher olmuş Fuzûlî sözleri
Ebr-i nîsândan dönen tek lü'lü-i şehvâra su

*Seni övmenin bereketinden dolayı Fuzûlî'nin sıradan sözleri nisan
bulutundan düşüp iri inciye dönen su damlası gibi birer inci
olmuştur.*

Peygamber sevgisini her şair kendi penceresinden dile getirir. Fuzûlî, kendisindeki Peygamber sevgisinin büyüklüğünü,

Saçma ey göz eşkden gönlümdeki odlara su
Kim bu denlü dutuşan odlara kılmaz çâre su

*Ey göz! Gönlümdeki ateşi söndürmek için boşuna gözyaşı suyunu serpme.
Zira bu denli şiddetli bir ateşi söndürmede su bile aciz kalır, fayda sağlamaz.*

diyerek dile getirirken Yunus,Emre bu sevgiye canını feda eder:

Canım, kurban olsun senin yoluna
Adı güzel, kendi güzel Muhammed
Gel şefaateyle kemter kuluna
Adı güzel, kendi güzel Muhammed

Şeyhî ise,

Yek-danesin cihan sadefinde güher gibi
Ey bî bedel, yetim anun için denir sana

diyerek Peygamberimizin (s.a.v.) inci gibi değerli ve eşsiz oluşunu “yetim” kavramıyla çok güzel bir şekilde açıklar. (Yetim kelimesi, hem babası ölmüş kişiler için kullanılır hem de bu ifade, “tek, eşsiz, nadir, seçkin” anlamlarına gelmektedir.) Aynı terennüm Fuzûlî’de başka bir güzellikte dile getirilir:

Suya virsün bâğ-bân gül-zârı zahmet çekmesün
Bir gül açılmaz yüzün tek virse min gül-zâra su
*Bahçıvan, gül bahçesini sele versin, su ile mahvetsin,
boşuna yorulmasın; çünkü bin gül bahçesine su verse de
senin yüzün gibi bir gül açılmaz.*

Fuzûlî, Su Kasidesi’nde suyun coşkulu akışını, taşlara çarparak ve taşları sürükleyerek gidişini Peygambere kavuşma arzusuna bağlar:

Hâk-i pâyine yetem dir ömrlerdür muttasıl
Başını daşdan daşa urup gezer âvâre su
*Su, ayağının toprağına ulaşayım diye başını taştan
taşa vurarak ömürler boyu, durmaksızın başıboş
gezer.*

Geldi suret âlemine Mustafâ
Tâ ki âlem bulsun onunla safâ

Bunca varlığa sebep hem O imiş
Âlem O olduğu için olmuş

diyene ve bugün bile pek çok merasimde okutulan mevlid şairi Süleyman Çelebi’nin terennümüdür bu.

Sakın terk-i edebden kûy-ı mahbûb-ı Hudâdır bu
Nazar-gâh-ı ilâhîdir makâm-ı Mustafâdır bu

beyti Nâbî'nin, Peygambere duyduğu saygının
tezahürüdür.

Vesselam...

Sözü nihayete erdirirken muradımı Fuzûlî'nin
diliyle getirmek isterim:

Hâb-ı gafletten olan bîdâr olanda rûz-ı haşr
Eşk-i hasretten tökende dîde-i bîdâra su

*Kıyamet günü olduğu zaman, gaflet uykusundan
uyanarak düşkün; yahut âşık göz, sana duyduğu
hasretten gözyaşı döktüğü zaman,*

Umduğum oldur ki rûz-ı haşr mahrûm olmayam
Çeşm-i vaslun vire men teşne-i dîdâra su

*O mahşer günü, güzel yüzüne susamış olan bana
vuslat çeşmenin su vereceğini, beni mahrum
bırakmayacağını ummaktayım.*

Kaynakça

- ★ Yrd. Doç. Dr. Ömer SAVRAN – ArG. Gör. Halef NAS, Düünden Bugüne Türk Şiirine Peygamber Sevgisinin Yansımaları, I. Kutlu Doğum Sempozyumu Bildirileri- Hz. Peygamber ve İnsan Sevgisi, 21-22 Nisan 2007-Şanlıurfa, 373-395
- ★ Doç. Dr. Emine Yeniterzi, Türk Edebiyatında Na'tlara Dair, Türkler, Ankara 2002, C.11, s. 762-767.
- ★ Şerife Uzun, Na't Geleneğinde Şeyh Gâlib Örneği, Turkish Studies-International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic, Volume 9/6 Spring 2014, p. 1093-1106, Ankara-Türkiye.
- ★ Hilal Nayir Ekinci, Nedîm'in "Habîb-İ Kibriyâ" Redifli Naatı, Sosyal Bilimler Dergisi, Yıl: 3, Sayı: 6, Mart 2016, s. 562-572.

Görsel Kaynakça:

- ★ <https://i.pinimg.com/736x/dc/e5/47/dce547844769c2c56e7b10fb3337e07d.jpg>
- ★ <https://tr.pinterest.com/pin/135882113744818711/> <https://ru.pinterest.com/pin/605100899915058426/>
- ★ <https://suyanakislar.blogspot.com/2010/03/blog-post.html?showComment=1269435992083>
- ★ <https://tr.pinterest.com/pin/484629609885737429>

İsra ve Miraç Mucizesi

Zehra Şeker

Hz. Muhammed'in İslâm dinini açıktan tebliğ etmesiyle birlikte Mekkeli müşriklerin her geçen gün inananlar üzerinde kurduğu baskılar artmış; sonrasında bu durum, Peygamberimize ve ona tabi olan az sayıdaki Müslümana karşı ekonomik ve sosyal bir boykota dönüşmüştür.

Üç yıl süren ve büyük acılara sebep olan bu boykotun ardından Resulullah kısa aralıklarla eşi Hz. Hatice ile amcası Ebu Talib'i kaybetmiştir. İslâm tarihinde bu yıla "Hüzün Yılı" denilmiştir.

Peygamberimizin çok sevdiği bu iki insanı peş peşe kaybetmesi onu derinden üzmüştür. Yaşanan bu üzücü süreçlerin ardından Peygamberimiz, Allah'ın İsra ve Miraç mucizesi ile moral bulmuş ve müşriklere karşı yeniden tebliğini hızlandırmıştır.

"Bir gece, kendisine bazı âyetlerimizi gösterelim diye kulunu Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, eksikliklerden münezzehdir. O, gerçekten her şeyi işitmekte ve görmektedir.

(İsrâ sûresi, 1. âyet)"

Peygamber Efendimizin bir gece Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya götürülmesi olayına "Gece Yolculuğu" adı verilmiştir. Bu olaya İsrâ mucizesi, bu yolculuğun hadislerde anlatılan "göklere yükseltilme" safhasına ise Miraç mucizesi denilmiştir.

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v.) göğe yükselerek orada gördüğü sahneleri ve sonunda Sidretü'l-Müntehâ denilen makamda Cebrail (a.s.) olmadan Allah (c.c.) ile görüşmesini anlatan olay, Miraç mucizesi olarak bilinir.

Efendimiz, Mekke'den Kudüs'e Burak adlı bir binek ile yolculuk yapmış ve yaşadıklarını insanlara anlatmıştır.

Ebu Cehil ve diğer müşrikler büyük bir heyecan ve hırsla Hz. Ebu Bekir'in evine gitmiş, Allah Resulü'nün (s.a.v.) anlattıklarını Hz. Ebu Bekir'e aktarmışlardı. Ondan "Olur mu böyle şey, buna kim inanır?" gibi cümleler bekliyorlarken Hz. Ebu Bekir onlara, "Bunları O (s.a.v.) mu söylüyor?" diye sorunca müşrikler biraz da sevinerek, "Evet." cevabını verirler. Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir (r.a.) onlara, "O (s.a.v.) söylüyorsa doğrudur." diyerek Allah'ın Resulü'ne sadakatini tüm âleme göstermişti. Ardından şu sözlerle müşriklerin sevincini kursaklarında bıraktı:

"Siz onun bir gece Kudüs'e, oradan semalara gittiğine mi inanmıyorsunuz? Ben ona her gün semadan vahiy geldiğine inanıyorum da onun semalara çıktığına mı inanmayacağım? Vallahi, o ne diyorsa ben hepsini kabul ediyor, hepsine inanıyorum."

Bu sözlerden sonra o artık Allah Resulü'nün ve ümmetin dilinde "Hz. Ebu Bekir es-Siddik" olmuştur.

Rabbimiz! Unutur veya yanılırsak bizi cezalandırma! Bizden öncekilere yüklediğin gibi bize de ağır yük yükleme! Üstesinden gelemeyeceğimiz şeyleri boynumuza borç kılma! Bizi bağışla, ayıplarımızı ört ve bize rahmetinle muamele buyur! Sen bizim sahibimiz ve yardımcımızsın; artık inkârcı topluluğa karşı bize yardım et!

Bakara sûresi, 286. âyet

Miraç'ta Peygamberimiz, bazı rivayetlere göre tüm peygamberlere namaz kıldırdıktan sonra göğe yükselmiş ve bu yükselme sırasında bazı peygamberlere rastlamış ve onlarla sohbet etmiştir. Daha sonra cennet ve cehennem yaratıldıktan sonraki hâli Peygamberimize gösterilmiş ve ona zulmeden inkârcı müşrikler ile iman eden müminlerin akıbetleri gösterilerek davasında sabretmesi için moral verilmiştir.

Miraç gecesinde beş vakit namaz farz kılınmış, Allah'a şirk koşmayanların bağışlanacağı müjdesi verilmiş ve "Âmenerrasûlü" olarak bilinen Bakara sûresinin son iki âyeti vahyolunmuştur.

Kudüs...

Üç semavi dinde de kutsal kabul edilen şehir...

Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'de "etrafını mübarek kıldığımız belde" olarak anılan...

Uğrunda nice mücadeleler verilen davamız...

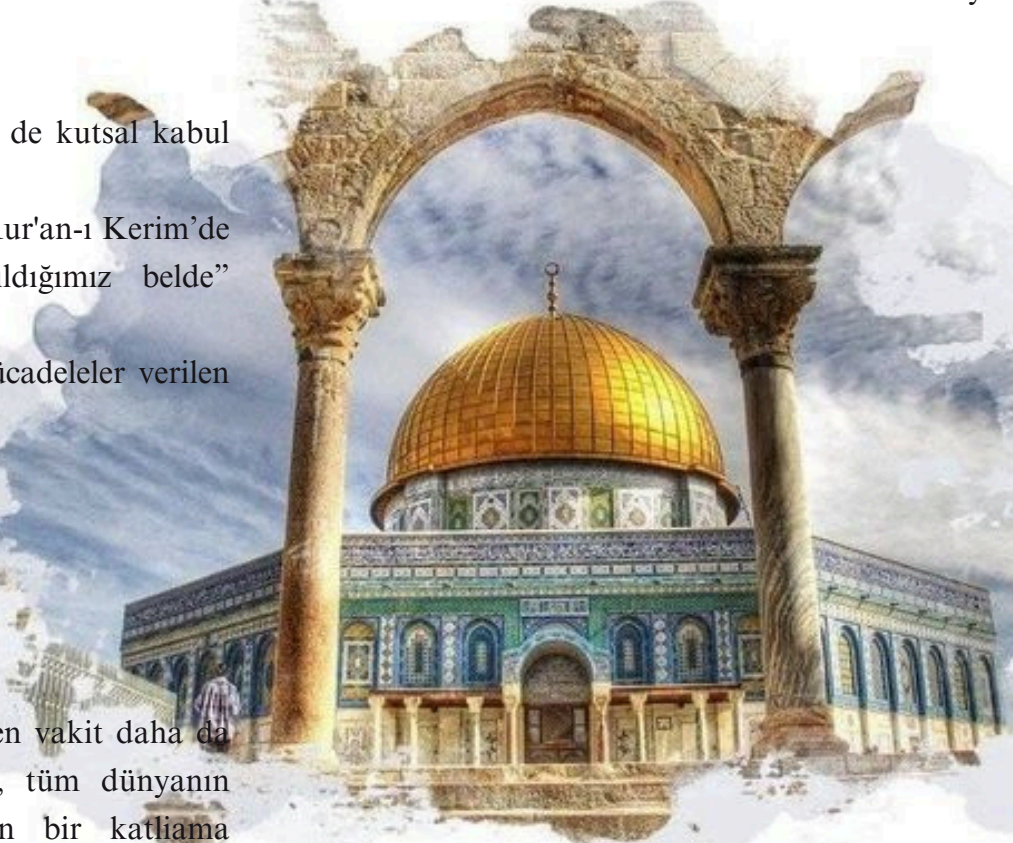
Mescid-i Aksa...

İlk kiblemiz...

Gözbebeğimiz...

Ve şimdi:

Şiddetini her geçen vakit daha da artırarak devam eden, tüm dünyanın gözü önünde yaşanan bir katliama şahitlik ettiğimiz belde...

Yaşama hakkı ellerinden alınan binlerce masum insanın gözlerimizin önünde hunharca katledilişine şahit oluyoruz. Gördüğümüz görüntülere bazen dayanamayıp bakamıyoruz bile. Oysa orada yaşananlar bir film sahnesi değil. Bizim görüp de dayanamadığımız görüntüleri, onlar derinden bir acı olarak yaşıyorlar. Yapılan bu insanlık dışı zulme sessiz kalmayalım. Zalimin karşısında duralım.

Bizlere düşen görev, “Elimden ne gelir ki!” demeden tüm imkânlarımızı seferber etmek ve bu mücadeleye yardım etmektir. Dua, bizim en güçlü silahımız. Peygamberimizin müjdesi elbet gerçekleşecek ve Kudüs Müslümanların olacaktır.

Unutmayalım!

Unutturmayalım!

Şairimiz ne de güzel söylemiş:

“Kudüs bir sınav kâğıdı her mümin kulun önünde.”

Yüreğimin yarısı
Mekke'dir,
geri kalanı da
Medine'dir.
Üstünde
bir tül gibi
Kudüs vardır.

Nuri Pakdil

Peygamberimiz ve Gençlik

İrmak Çolak

Peygamberimizin İslâm'ı tebliğ sürecinde İslâm dinini kabul edenlerin başında gençler gelmekteydi.

Peygamber Efendimizin gençlerle olan ilişkisi, örnek alınması gereken davranışlardan biridir.

Peygamberimiz; gençleri sever, onlara değer verir ve bu değeri daima hissettirirdi. Onlara güvenir, askerî ve idarî alanlarda kendilerine mühim vazifeler verirdi. Tabii, bu mühim görevleri verirken o işin ehli olmasına da büyük önem gösterirdi.

Gençler, İslâm toplumunun oluşmasına çok büyük katkılar sağlamış ve Allah Resulü'nün her daim yanında olmuşlardır. Ebu Mahzure isimli genç ile Efendimizin arasında yaşanan hadiseye bir bakalım:

Güneşin, sıcaklığıyla hem çölü hem de yürekleri ısıttığı bir gündü. Genç bir delikanlı olan Ebu Mahzure, on arkadaşıyla birlikte gezmek için Mekke dışına çıkmıştı.

Cirane denilen mevkiye gelince yoruldu ve biraz soluklandılar. İşte ne olduysa orada oldu. Namaz vakti gelince müezzin ezan okumaya başladı.

Resulullah'a karşı büyük bir kin ve düşmanlık besleyen Ebu Mahzure ile Kureyşli on genç, ezan sesini işitince bir yere gizlendiler ve alaylı bir şekilde müezzini taklit ederek yüksek sesle ezan okudular.

İçlerinden birinin güzel sesli olduğunu fark eden Hz. Peygamber, onları yanına çağırttı. Allah Resulü'nün yanına geldiklerinde korkuları yerini şaşkınlığa bıraktı. Onun güler yüzü ve samimiyeti karşısında hayretler içinde kaldılar.

Efendimiz onlara, “Sesi gür olan hanginiz?” diye sordu.

Efendimizin sorusuna hepsi ağız birliği etmişçesine aynı cevabı verdiler, parmaklarıyla Ebu Mahzure’yi gösterdiler. O an yaşadığı duyguları Ebu Mahzure şöyle tarif eder:

“Bir an nefessiz kaldığımı hissettim. Kıpırmızı olmuşum. Korku ve endişeyle terledim. Arkadaşlarıma öyle kızmıştım ki, kaşlarımı çatıp her birine ayrı ayrı öfkeli bir bakış attım.

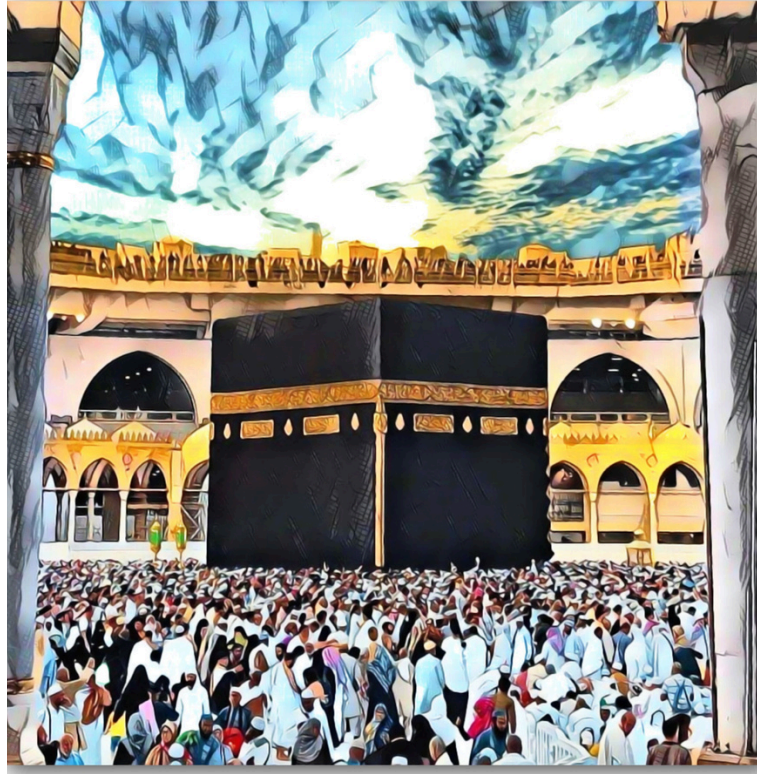
Allah Resulü, sıranın en başındaki gençten başlayarak istisnasız hepsine ezan okuttu. Biraz önce ezanın kelimeleriyle, makamıyla dalga geçen gençler şimdi ciddiyetle ezan okuyorlardı. Sanki ezanı güzel okuma yarışmasındaymış gibi tüm hünerlerini sergiliyorlardı. Herkes ezan okuduktan sonra sıra Ebu Mahzure’ye geldi. Ezanı bitirdiğinde Peygamberimiz, sesini çok beğendiğini söyledi, başını okşadı ve onunla özel olarak ilgilendi. Ezanın sözlerini, sözleri hangi sırayla kaçar kez söylemesi gerektiğini, sesini nasıl kullanacağını öğretti.

O gün Sevgili Peygamberimiz’in samimiyetini gören ve onun güzel ahlâkından etkilenen gençler Müslüman oldular.

Aralarından sesi en gür ve güzel olanı ise Peygamberimizden bir müjde duydu ve hayal dahi edemeyeceği bir nimete kavuştu. Ebu Mahzure, Mescid-i Haram’ın müezzini oldu.

Ebu Mahzure’nin, Resulullah’a karşı duyduğu hoşnutsuzluktan eser kalmadı, gönlü ona karşı sevgiyle doldu. Resulullah’ın okşadığı alnına düşen saçlarını ise hiç kestirmedi.

Ebu Mahzure’nin bu davranışı karşısında Efendimizin tavrı çok manidardır. O karışıklık içerisinde gencin sesinin güzelliğinin farkına varması ve ezan okutması, gençlere verdiği değeri göstermektedir. Aynı zamanda İslâm’ı anlatırken kullandığı tebliğ metodu da hepimize örnektir.

Peygamberimiz, gençlere her zaman yakınlık göstermiş, yanlış davranışlarına karşı sabırlı olmuş, eğitimlerine önem vermiş ve onları her zaman kendi muhabbet ikliminin içerisine çekmiştir. Ne mutlu ki, böyle bir peygamberin ümmetiyiz.

Peygamberimizin Dilinden Dualar

Zümra Karadeniz

“Ey Kalpleri Yönlendiren Allah’ım!
Ey Kitab’ı indiren, bulutları sevk eden, düşman
topluluklarını dağıtan Allah’ım!
Kalplerimizi sana yönelt, bizi doğru yolda sabit
kıl.”

Bu dua, özellikle zorluk anlarında Peygamberimiz tarafından sıkça okunmuştur.

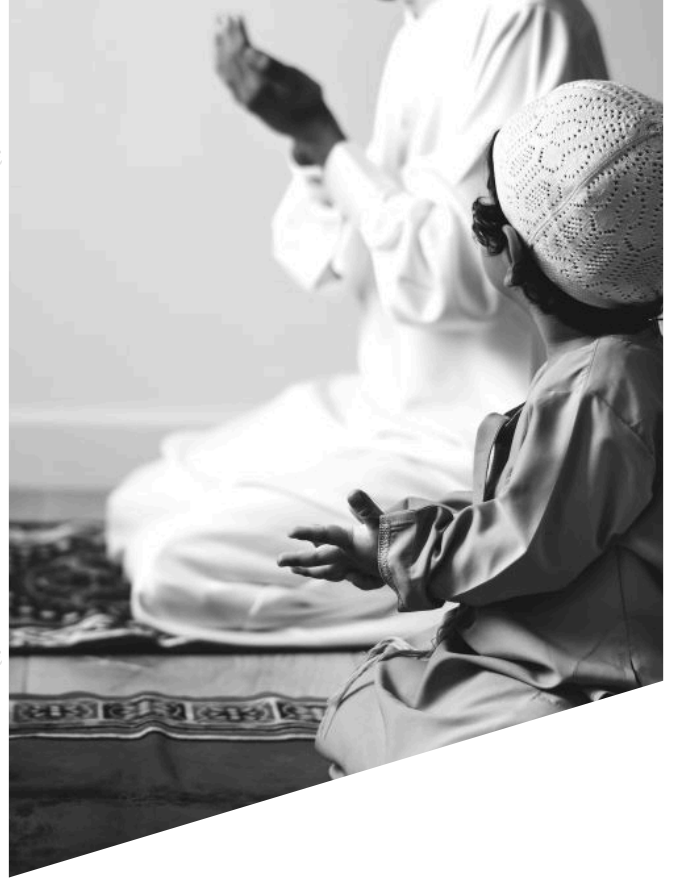
Seyyidü'l-İstiğfâr:

“Allah’ım, Sen benim Rabbimsin. Senden başka ilah yoktur. Beni Sen yarattın, ben Sen’in kulunum. İşlediğim kusurların şerrinden Sana sığınırım. Beni affet, çünkü günahları yalnızca Sen affedersin.”

Bu dua, tövbe ve istiğfarın en üstünü olarak kabul edilir ve sabah akşam okunması tavsiye edilmiştir.

Peygamber Efendimiz, Hz. Halid’e şu duayı öğretmiştir:

“Allah’ım, gazabından, azabından, kullarının kötülüklerinden, şeytanların ayartmalarından sana sığınırım.”

Bu dua, kişinin dünya ve ahiret huzurunu sağlamak için okunur.

“Allah’ım, beni amellerin en güzeline ve ahlâkın en güzeline kavuşturdun. Onların en güzeline ancak Sen ulaştırırsın. Beni kötü işlerden ve kötü ahlâktan muhafaza et. Bunlardan ancak Sen koruyabilirsin.”

Efendimize...

Batice Sıla Yılmaz

Ey Efendim!
 Senin nûrundur bizim umudumuz.
 Aklımızdadır, kalbimizdedir.
 Tatlı dilin, güzel sözlerin,
 Onca yetimin başını okşayan şifadır ellerin...

Gecemizde,
 gündüzümüzde,
 hayatımızın merkezindesin.
 Üsve-i hasenemizsin, rehberimizsin.
 El-Emin'sin...
 İncinsen de incitmeyensin...
 Merhametinle kucaklayan,
 Âlemlere rahmet olarak gönderilensin...
 Resulüm!
 Ümmetin sana hep hayran.
 Aşkındır bizdeki kalpleri kavuran.
 Seni anmakla huzur buluruz her an.
 Makam-ı Mahmud'da şefaatine nail olmak,
 En güçlü duam...
 Rabbim,
 Hepimizi Efendimizin şefaatine nail eylesin.
 Vesselam...

İslâm Tarihinde Mevlid

 Şaban Ulusoy

Sözlükte “doğum yeri ve zamanı” anlamına gelen mevlid kelimesi, İslâm kültüründe özellikle Hz. Peygamber’in doğumunu, bu vesileyle yapılan törenleri ve yazılan eserleri ifade etmek için kullanılır. Resul-i Ekrem, İslâm tarihçilerinin çoğuna göre Habeşistan’ın Yemen valisi Ebrehe’nin Kâbe’yi yıkmak üzere Mekke’ye saldırdığı ve Fil Vakası denilen olayın meydana geldiği yıl doğmuştur. Bu hususta görüş ayrılığının bulunmadığı rivayet edilir.

İslam âlimleri arasındaki genel kabule göre bu tarih miladi 571’dir. Yine genel kabule göre Peygamberimiz, ilkbahar mevsimine rastlayan Rebülevvel ayının 12’sinde ve gündüz dünyaya gelmiştir. Doğumun pazartesi günü olduğu ise daha sahih rivayetlere dayanmaktadır.

Hz. Peygamber’in sağlığında onun doğum yıl dönümü kutlanmadığı gibi Hulefâ-yi Râşidîn dönemiyle Emevî ve Abbâsî devirlerinde de mevlidle ilgili bir uygulamaya rastlanmamaktadır. Mısır’da Şîi Fâtımî Devleti kurulunca, soyundan geldiklerini söyledikleri Hz. Peygamber’in doğum yıl dönümü Fâtımî halifesi Muiz-Lidînillâh döneminden (972-975) itibaren resmî törenlerle kutlanmaya başlanmıştır. Hz. Peygamber’in yanında Hz. Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin ve o günkü halifenin mevlidleri de kutlanırdı. (Bunlara “mevâlîd-i sitte” denirdi. Ramazan ve Kurban bayramları gibi vesilelerle düzenlenen diğer bazı resmî kutlamaların da ilk örneklerinin yaşandığı bu dönem İslâm tarihinde zengin bir şölen geleneği oluşturmuştur.

Eyyübîler zamanında birçok bayram ve tören kaldırıldığından mevlide de özen gösterilmediği ve halkın bunu evlerinde kutladığı anlaşılmaktadır. Ancak Selâhaddîn-i Eyyübî'nin kayınbiraderi Erbil Atabegi Begteginli Muzafferüddin Kökböri (1190-1233) mevlidi büyük törenlerle yeniden kutlamaya başlamıştır. Kökböri zamanındaki kutlamaların Fâtımîler'den farklı olarak hazırlıklarıyla birlikte uzun bir zaman dilimine yayıldığı, bir şenlik havası içinde halkın geniş katılımıyla gerçekleştiği bilinmektedir.

Memlükler döneminde Mısır'da mevlid kutlamaları bütün ihtişamıyla devam etmiştir. Rebülevvel ayının girişinden itibaren başlatılan kutlamalar sırasında donanma mensupları tarafından Kahire Kalesi'nde kurulan tören çadırı en güzel kumaşlardan yapılır, içine değerli yaygılar serilir, koltuklar konurdu. Mevlid günü ikindi namazından sonra Mısır Abbâsî halifesi, dört mezhebin başkadıları, ilim ve tasavvuf ehli, emîrler ve kumandanlar, devlet adamları, halkın ileri gelenleri, komşu ülkelerden gelen temsilciler kaleye gelerek tören çadırındaki yerlerini alırlardı. Bu dönemde en muhteşem törenlerin Memlüklü Hükümdarı El-Melikü'l-Eşref Kayıtbay zamanında (1468-1496) yapıldığı kaydedilmektedir.

Mevlid kutlamasının, Osmanlı Devleti'nde 1588'de (Osmanlı Hükümdarı III. Murad zamanı), resmi bir devlet protokolü haline getirildiği bilinse de Osmanlı Devleti'nde kutlamaların bundan önceki dönemlerde de resmi olmasa da yapıldığı bilinmektedir. Saray tarafından önceleri Ayasofya Camisi'nde, daha sonra Sultanahmet Camisi'nde düzenlediği törenlere devletin ileri gelenleri ile birlikte halk da katılırdı.

Sultan Abdülaziz döneminde Ortaköy, II. Abdülhamid devrinde Yıldız Camii'nde tören düzenlenirdi. Kutlamalarda padişah, sadrazam, şeyhülislâm, vezirler, Anadolu ve Rumeli kazaskerleri, diğer mülkî ve askerî erkânla ulemâ resmî kıyafetleriyle hazır bulunurdu.

Osmanlı Devleti'nde Islahât-ı Bahriyye Komisyonu ikinci reisliği yapan ve uzunca bir süre de Hicaz'da memuriyette bulunan Eyüp Sabri Paşa'nın kaydettiğine göre Rebülevvelin 12'si Me-dine'de resmî tatil olup kaleden toplar atılır ve o gün dükkânlar açılmazdı.

İnsanlar güzel elbiseler giyerdi ve bu gece Mescid-i Nebevî’de ihya edilirdi. Sabaha karşı Bâb-ı Nisâ önünde toplanılır, burada kurulan kürsü üzerinde güneşin doğmasıyla birlikte beş hatipten ilki bir hadis okuyup padişah için dua eder, diğerleri sırasıyla mevlidin vilâdet, radâ ve hicret bahirlerini okurlar, sonuncusu dua ederdi. Daha sonra halk ikram edilen şerbeti içip dağılırdı.

Osmanlı Padişahı II. Selim döneminde (1566-1574) camiler aydınlatılıp minarelerde kandiller yakılarak kutlandığı için bu mübarek gecelere kandil geceleri denilmiştir.

Osmanlılardan günümüze uzanan mevlid geleneğinde törenler büyük bir ciddiyetle yerine getirilirken Mısır ve Kuzey Afrika gibi bölgelerde görülen ve dinî ölçüleri zedeleyen uygulamalardan titizlikle kaçınılmıştır.

Günümüzde mevlid, Suudi Arabistan hariç Kuzey Afrika’dan Endonezya’ya kadar İslâm ülkelerinde -bazılarında resmî, bazılarında gayri resmî olarak- yaygın biçimde kutlanmaktadır. Türkiye’de yalnız Ramazan ve Kurban bayramları resmî bayram kabul edilmekle birlikte, Hz. Peygamber’in doğum günü uzun yıllardır Diyanet İşleri Başkanlığı ve Türkiye Diyanet Vakfı’nın ortaklaşa düzenlediği çok yönlü etkinliklerle kutlanmaktadır. 2017 yılında çıkarılan bir yönetmelikle haftanın adı “Mevlid-i Nebî Haftası” olarak, kutlama tarihleri de hicrî takvime göre Rebûlevvel ayının on ikinci günü başlayacak şekilde belirlenmiştir.

Allah âdın zikredelim evvelâ
Vâcib oldur cümle işde her kulâ

Allah âdın her kim ol evvel anâ
Her işi âsân ider Allah anâ

Allah âdı olsa her işin önü
Hergiz ebter olmaya ânın sonu

Her nefesde Allah âdın di müdâm
Allah âdıyle olur her iş tamâm

Mevlid-i Şerif - Süleyman Çelebi

Rahmet Peygamberi

 Ayla Mahmud

Hayatı zihnimde, kendisi kalbimde
Adımı her duyduğumda
Çiçekler açar gönlümde
Doğdu o yılların 571'inde

Ümmeti gözbebeğiydi
İslâm'ın ta kendisiydi
Sorsalar İslâm'ın doğuşunu
Derim günlerden pazartesi
Rebiülevvel'in on ikisiydi

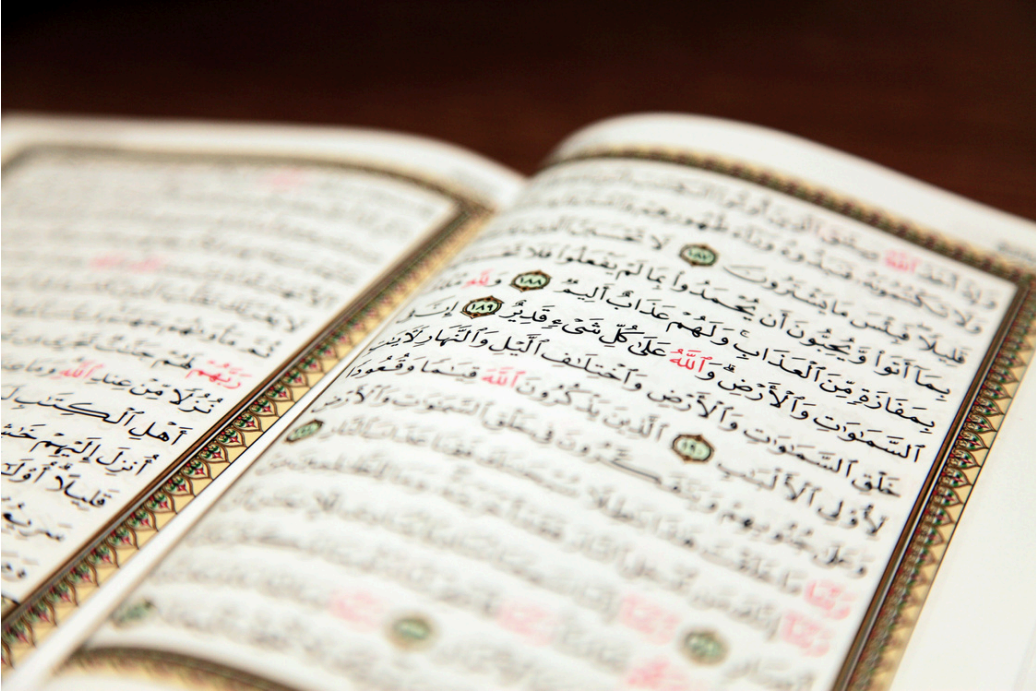
Aydınlandı nuruyla tüm insanlık
Karanlık dünyamıza sünneti oldu ışık
Kasvetli kalplere onunla doldu rahmet
Bütün alemlere yayıldı Muhammed (s.a.v.)

Peygamberimizin Ahlâkı

Aynur Bayındır

Efendilerin efendisi, gül kokulu son peygamber Muhammed (s.a.v.)...

Bu yazı, onun hakkında çok kısaca bahsedecek. Çok kısa bahsedecek; çünkü onun ahlâkını anlatmak, sayfalara veya herhangi bir zaman dilimine sığdırılmaz.

Allah Resulü, “Ben, güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.”, “İslâm, güzel ahlâktır.” diyerek ümmetine öğretmeye başladı;

yalnız lafta, sözde değil, en çok davranışlarıyla...

Tabîin neslinden, kalbi iman sevgisi ile dolu olan bir genç, Hz. Âişe’ye,

“Ey müminlerin annesi! Bana Resulullah’ın (s.a.v.) ahlâkını (yaşayışını) anlat.” dedi.

Hz. Âişe,

“Sen Kur’an’ı okuyorsun, değil mi?” diye sorunca o genç,

“Evet, okuyorum.” diye cevap verdi.

Bunun üzerine Hz. Âişe,

“O’nun ahlâkı Kur’an’dı.” dedi.

Efendimizin ahlâkının Kur’an olması demek, Kur’an’ın uygun gördüğü şekilde bir yaşayış tarzı benimsemesi demektir. Nitekim Allah Teâlâ, *“Andolsun ki, sizin için Allah’ın Resulü güzel bir örnektir. (Ahzâb sûresi, 21. âyet)”* buyurarak Efendimizin yolundan gitmemizi bizlere emretmiştir. Onun ahlâkı kimseye benzemezdi, insan öğrenmeye başladıkça akıllı hayali şaşardı. Onun gibi olmaya çalışır, ona benzemek isterdi; ama ne mümkün! Nefis bu durumdan pek memnun olmazdı. İnsan, onun gibi olabilmek için mücadele ederdi. Ona benzeyebilene müjdeler olsun!

Hayata gözlerini yetim olarak açan Peygamberimiz, yetimlerin de hamisi oldu. Onlara bir kez bile sırtını çevirmedi, onların başını okşadı

Şöyle buyurdu Allah Resulü:

“Ben, her mümine kendi nefisinden daha ileriyim, daha yakınım. Bir kimse ölürken mal bırakırsa, o mal kendi yakınlarına aittir. Fakat borç veya yetimler bırakırsa, o borç bana aittir; yetimlere bakmak da benim vazifemdir. (Müslim, Cuma, 43; İbn-i Mâce, Mukaddime, 7)”

Efendimiz sahabeye sık sık sorardı:

“Bugün bir yetim başı okşadınız mı?

Bugün bir aç doyurdunuz mu?

Bugün bir hasta ziyaretinde bulundunuz mu?

Bugün bir cenaze teşyiinde bulundunuz mu?”

(Müslim, Fedailü’s-Sahabe, 12)

O, öyle merhametli bir peygamberdi ki, hep ümmetini düşünürdü; hiçbirinin Allah’ın rahmetinden yoksun kalmasını istemezdi. O, öyle güzel bir peygamberdi ki, ümmeti günah işlediğinde üzülür, güzel amel işlediğinde Allah’a hamd ederdi. Onun ahlâkı yüceydi, âlemlere rahmetti.

Ve biz; yani ümmeti ise dünyevî yaşayışın derdine düşüyoruz bazen. Ondandır uzaklaşıyoruz. Ondandır uzaklaşan bir ümmetin ihya olması oldukça güçtür. Efendimizin sünneti seniyyesi, biz Müslümanlar için vazgeçilmez bir değerdir.

Ahir zamanda, belki de bu son günlerimizde, Rabbimizin bizi Peygamberimizin ahlâkıyla ahlâklandırıp mükâfatlandırması duasıyla...

Allah’ın rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Size iki şey bırakıyorum. Onlara sımsıkı sarıldığınız sürece yolunuzu asla şaşdırmazsınız. Bunlar, Allah’ın Kitabı ve Peygamberinin sünnetidir.

(Muvatta’, Kader, 3.)

Umre Hatırası

Ela Nur Dumanlı

Ne zamandır hayalimi süsleyen, geceleri düşlerime giren, aşkıyla yanıp tutuştuğum Kâbe... Peygamberimin doğup büyüdüğü, çocukken koştuğu sokaklar, varlığıyla huzur dağıttığı şehir, her yeri gül kokan şehir... Sıkıntılı zamanında Hira'sına giden Peygamberimin şehri... Şimdi bana nasip oldu o yerlere gitmek, Kâbe'ye sarılmak, o sokaklarda Peygamberimin huzurunu, kokusunu almak bana da nasip oldu. En güzel duam kabul oldu.

İlk Umre...

Şimdi zaman geldi, bindik uçağa, çıktık yola, sadece dört saat kaldı. Ne zamandır hayalimi süsleyen, geceleri düşlerime giren, aşkıyla yanıp tutuştuğum Kâbe'ye kavuşmama sadece dört saat kaldı. Hiç bilmediğimiz, tanımadığımız insanlarla dolu şehirde nasıl yabancılık çekmeyelim diye düşünürken çekmedik işte; çünkü Allah'ın misafiriydik. Biliyorduk, O davet etti bizi evine.

Peygamber Efendimizin evinin önünde kapattık gözümüzü. Onun Kâbe'ye gittiği yoldan küçük adımlarla kabul olan duamıza yürüyorduk işte, şimdi tam karşımızda... Kâbe'yi ilk gördüğümüzdeki duyguları nasıl ifade edebilirim, hiç bilmiyorum; hangi kelimeler bu güzelliği, heybeti anlatır, bilmiyorum, karşılık bulamıyorum. Tek bildiğim, dünyanın hiçbir yerinde böyle bir güzelliğin olmadığı. Heybetinden gözümü alamadığım Kâbe'nin etrafında başladık tavafımıza, Hacerülesved'i selamlayarak... Hayranlıkla onu izleyerek bitirdik tavafımızı. Kana kana içtiğimiz zezem ve onun sonrasında Kâbe'yi doya doya izleyerek kılınan namazın tadına doyum olmaz. Şimdi sıra geldi Sefa ve Merve'de say yapmaya.

Hız. Hacer annemizin hatıraları, Sefa'dan Merve'ye koşuşu, o telaşı sarıyor orada içinizi. Ve vücudunuzdaki o tatlı yorgunluk... Saçınızdan bir tutam kesip ihramdan çıkınca anlıyorsunuz ilk umrenizi tamamladığınızı, içinizdeki o mutlulukla dinlenmeye geçiyorsunuz. Biraz dinlendikten sonra ihramlıyken sarılamadığımız Kâbe'ye sarılma vakti geliyor. "Allah'ım, kimseye zarar vermeden, kimseden de zarar görmeden Beytine sarılmayı bizlere nasip et." diyerek... Alıyorsunuz niyetinizi, atıyorsunuz adımınızı, başlıyor o yollar açılmaya. Şimdi ise Kâbe'nin en yakınında, en dibindesiniz, o mis kokusunu içinize çekiyorsunuz. Kâbe'nin örtüsündeki o "Lâ ilâhe illallah" lafzını en yakından görüyorsunuz, o güzelliği, o muhteşemliği...

Sevr Mağarası...

Gecenin bir vaktinde o göğün aydınlığı, o gökteki ışıkların önünüzü aydınlatması, oradaki yaşanmışlıkların aklınıza gelişi... Peygamber Efendimizin İslâmiyet için verdiği mücadeleyi, dostu Hz. Ebu Bekir'in sadakatini düşünerek çıkmaya başlıyorsunuz, tam 759 metrelik en tepeye. Tam iki saatin ardından en ufuğa ulaşıyorsunuz. En ufukta iki mağara; biri Peygamber Efendimizin Hz. Ebu Bekir ile gizlendiği, Allah'ın kuş yuvası ve örümcek ağı yaptırdığı mağara, biraz yanında Peygam-berimizin ibadet ettiği, hâlâ gül kokan mağara. Ve hemen yanındaki Hz. Ebu Bekir'in elini sokan ve binlerce yıl Peygamberimizi bekleyen yılanın deliği... Yaşadıkları zorlukları düşü-nünce Peygamber Efendimizin yıllar önceden oralara ayak basışını bilmek çok farklı. Ve en inanılmazı da hâlâ o gül kokusunun orada oluşu.

Nur Dağı...

Efendimizin haksızlık, zulüm, şirk dolu ortamdan uzaklaşmak istediğinde yalnız kalmak için sığındığı yer, Hira... Vahiy nurunun tüm dünyayı aydınlattığı o kutlu yer...

İlk vahyin ve ilk emrin geldiği yer Hira. Peygamber Efendimizin evi olan Hira; ne kadar güzelsin, ne kadar şanslısın. Hani derler ya, Cebrail'in etkisinden dağ ikiye ayrıl-

mış. Gerçekten doğru mu bilmem; ama gerçekten Nur Dağı'nın görünüşü ikiye bölünmüş gibi. Hira'nın en tepesinden Kâbe'yi izlemek, şehrin dışında sessizliğin içinde kendinle baş başa kalmak... Keşke bizim de gidebileceğimiz bir Hira'mız olsa!

Mekke'ye Veda ve Güller Diyarına Yolculuk...

Mekke'den ayrılmak çok zor. Bir yanda hüzün, bir yanda sevinç var. Alışmıştık, artık "Hadi

Kâbe'ye gidelim!" diyemeyecektik; ama Peygamber Efendimize gidiyorduk; onun yeşil kubbesinin altına girmeye, onunla dertleşmeye... Yıllardır Kâbe'yi görmeden yönelerek kıldığım namazları, gözlerimle ona dokunarak kılmak ne de güzeldi. Bolca dualarla seyrettim son kez. Veda tavafımızı yaptık. Yola revan olduk.

Medine, gül kokulu şehir...

Altı saatlik bir otobüs yolculuğundan sonra geldik Peygamberin şehrine. Otelimizin tam karşısında duruyordu, o kadar yakındık. Efendimizi selamlayarak o kocaman şemsiyelerin altında kıldık namazımızı. Geçtik yeşil kubbenin önüne, Peygamberimizin karşısına oturduk, sadece sustuk, sadece onu izledik. Ertesi gün içeri girdik, daha da yakınlaştık.

*Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Rasulallah
Essalâtü vesselâmü aleyke yâ Habiballah
Essalâtü vesselâmü aleyke rahmeten li'l
âlemîn...*

Beşerin en yücesinin yanına varıyoruz. "Kabrimle minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir." buyurduğu o cennet bahçesindeyim. Peygamber Efendimizi, Hz. Ebu Bekir es-Sıddık ve Hz. Ömer bin el-Hattab'ı selamlayarak o yeşil halıda secdeye gitmek bize de nasip oldu. Daha ne isteyebilirim ki? İsteyen herkese nasip olsun!

Medine sokakları çok sakin, çok huzur verici. Peygamber Efendimizin varlığının orada oluşunun manevi bir havası var şehrin üstünde. Hurma bahçesine gittik. Hurma ağaçlarının bazı özelliklerinin insana benzediğini, onların da fidanından, yavrusundan ayrı kalınca küsüp meyve vermediğini öğrendik. O gün hiçbir şey yememişken hurma ve çay ikilisi en güzel atıştırılmalık olmuştuk. O tat, o lezzet çok güzeldi.

Ayrılık Vakti... Vakit, ayrılık vakti...

Yaklaştı dönüş zamanı, hüznün yine doldu içimize. Çok zor geliyor ayrılmak, o huzuru, güzelliği bırakmak. Doldu gözlerimiz yaşlarla. Elimizde olsa hiç ayrılmamak bu kutlu diyardan...

Gidiyoruz...

Ama tekrar buluşma arzusuyla.

Allah'ım, bu güzellikleri tüm kullarına nasip etsin!

Âmin.

“ Sinelerde alev,
ne kül ne duman.
Dillerde bir soru;
Vuslat ne zaman? ”

Şehitlerin Şehri Kudüs

Büşra Betül Yümlü

Güneşi kışkırdıran ışınla
Geceyi aydınlatan şehir...
Tüm dünyayı kucaklayan
Yetim ve öksüz şehir...

Gökkubbenin altında
Adaletle hasretsin
Zulümlere şahitsin
Zalimlere karşı
Emanetine sahipsiz

TARİFİ OLMAYAN BİR...

Kifâyetsiz Kelimeler Defteri

Fikret...
Hayâl Et...
Nakşet...

ÖMER YALÇIN

Kifâyetsiz
Kelimeler
Defteri

Çıktı

VİZYON

Geleceği gör, bugünü şekillendir!

Seccaden kumlardı... Devirlerden, diyarlardan. Gelip göklerde buluşan. Ezanların vardı. Mescit mümin, minber mümin... Taşardı kubbelerden Tekbir. Dolardı kubbelere "amin"! Ve mübarek geceler, dualarımız, Geri gelmeyen dualardı. Geceler ki pırıl pırıl, Kandillerin yanardı! Kapına gelenler ya Muhammed, - Uzaktan, yakından - Mümin döndüler kapından! Besmele, ekmeğimizin bereketiydi; İki dünyada aziz ümmet, Muhammed ümmetiydi. Konsun yine pervazlara. Güvercinler; "Hu hu"lara karışsın Aminler... Mübarek akşamdır; Gelin ey Fatiha'lar, Yasin'ler! Arif Nihat Asya.

Gönül hûn oldu şevkinden boyandım yâ Rasûlallah Nasıl bilmem bu nîrâne dayandım yâ Rasûlallah. Ezel Bezmi'nde dinmez bir figândım yâ Rasûlallah Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Rasûlallah. Yanan kalbe devâsın sen, bulunmaz bir şifâsın sen Muazzam bir sehâsın sen, dilersen rû-nümâsın sen Habîb-i Kibriyâ'sın sen, Muhammed Mustafâ'sın sen Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Rasûlallah. Gül açmaz, çağlayan akmaz, ilahî nûrun olmazsa Söner âlem, nefes kalmaz, felek manzûrun olmazsa Firâk ağlar, visâl ağlar, ezel mesrûrun olmazsa Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Rasûlallah. Yaman Dede.

Suya virsün bâğbân gül-zârı zahmet çekmesün
Bir gül açılmaz yüzün tek virse min gül-zâra su